

Sygn. akt IV CSK 269/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z wniosku B. T. i J. T.
przy uczestnictwie A. B.
o rozgraniczenie nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 30 grudnia 2015 r., sygn. akt IV Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Uczestniczka postępowania o rozgraniczenie nieruchomości A. B. złożyła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 30 marca 2015 r., w którym zmieniono orzeczenie Sądu Rejonowego z dnia 20 marca 2014 r. (orzeczenie Sądu pierwszej instancji) i dokonano odpowiedniego rozgraniczenia sąsiednich nieruchomości objętych wnioskiem o rozgraniczenie (pkt 1 postanowienia z dnia 30 grudnia 2015 r.). W postanowieniu tym oddalono apelację A. B., wniesioną od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 20 marca 2014 r. (k. 266 akt sprawy, t. II).

W skardze kasacyjnej podniesiono zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., art. 321 k.p.c., art. 292 k.c. i art. 153 k.c. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca stwierdziła, że „istnieje potrzeba wykładni zastosowania art. 292 k.p.c. w odniesieniu do wniosku o rozgraniczenie z art. 153 (...)”, a ponadto „w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a mianowicie - czy w ramach postępowania o rozgraniczenie w oparciu o stwierdzenie zasiedzenia, części nieruchomości można stosować przesłanki dotyczące zasiedzenia służebności gruntowej wskazane w art. 292 k.c.”.

Analizując treść uzasadnienia zaskarżonego postanowienia w przedmiocie rozgraniczenia nieruchomości, treść skargi kasacyjnej i zawartą w nim motywację prawną wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie - wbrew stanowisku skarżącego - nie wystąpiły przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Należy stwierdzić, że prawna przesłanka wskazana w pkt 1 skargi nie została dostatecznie sprecyzowana a także uzasadniona. W dogmatyce prawa nie występuje przecież pojęcie „wykładni zastosowania przepisu” (możliwa jest albo „wykładnia” albo kwestia „zastosowania” określonego przepisu). Z uzasadnienia (już samych podstaw kasacyjnych) wynika, że nie wchodzi w grę potrzeba wykładni art. 292 k.c. jako budzącego poważne wątpliwości w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

W toczącym się postępowaniu o rozgraniczenie istotne znaczenie miało zweryfikowanie stanowiska skarżącej (uczestniczki postępowania), że doszło do nabycia przez zasiedzenie przygranicznego pasa gruntu na podstawie art. 172 k.c. Negatywne stanowisko Sądu Okręgowego w tym zakresie zostało szerzej uzasadnione na s. 8-9 kwestionowanego postanowienia na podstawie dokonanych ustaleń faktycznych i oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. W toku postępowania powstała m.in. kwestia przebiegu (konfiguracji i oznaczenia) drogi polnej, z której stale korzystała A.B. i jej poprzednicy prawni. Jeżeli zatem Sąd Okręgowy odwołał się w tej materii m.in. do przepisu dotyczącego zasiedzenia służebności (art. 292 k.c.) w celu ustalenia, czy istniały jakieś oznaczenia wspomnianej drogi polnej (która miała być objęta zasiedzeniem jako część nieruchomości), to czynił to niewątpliwie w świetle oceny całego zgromadzonego w tej mierze materiału dowodowego. Dał bowiem temu wyraz wyraźnie w uzasadnieniu orzeczenia (s. 8). W tej sytuacji nie pojawiło się w sprawie istotne zagadnienie prawne sformułowane w pkt 2 skargi. Oznaczenie i sposób oznaczenia (lub brak oznaczenia) pasa gruntu (m.in. drogi polnej, bliskiej zabudowaniom) może stanowić dodatkowy (uzupełniający) element świadczący o charakterze władania (np. właścicielskiego) określonego podmiotu (w danej sprawie - uczestniczki postępowania) wskazanym pasem gruntu.

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).